

Toamna

George Coșbuc

Toamna târziu
În noaptea cu lună,
Cum vâjâie codrul
Și geme și sună!
Din nordul cu neguri
Un vuiet răsare
Și vine și crește
Mai iute, mai tare;
Iar codrul aude,
Puternicul rege
Aude prin noapte
Și bine-nțelege
Al oștilor vuiet
Din nord pornite -
El vrea să răskoale
Puteri obosite
Și-njură și urlă,
Că-și simte pierirea.
Și galben se face,
Nu poate s-adoarmă,
Nu-și află nici pace,
Și tremură codrul
Cu inima ruptă
De spaimă, se zbate,
Cu vântul se luptă,
Pocnește și sună
Și-și urlă durerea,
Căci vântul îl prinde
Și-l strânge de mijloc
Topindu-i puterea!
Și codrul se-ndoaie;
Și-l biruie vântul
Râzând îl sugrumă
Și-i rupe veștmântul
Și părul i-l smulge
Și-n văi îl aruncă.
Un țipăt răsare
Pe deal și pe luncă;
Grăbitele păsări
Cu vuiet aleargă
Și norii vin stoluri
Pe-ntinderea largă
De spaimă s-ascunde

Pârâul sub gheață -
Și regele codru,
Din ultima viață
Suspină văzându-și
Pustiul, și geme
Și cade pe spate
Și moare cu fruntea
Pe pieptul naturii
Și moare natura
De jalea pădurii
În toamna târzie!